

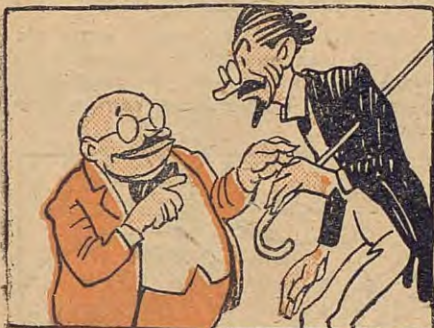
VIROLET

INSTITUT "VIROLET"

(per Cornet)

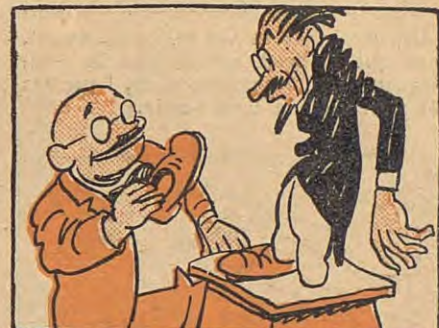
L'èxit que assolí l'Institut Virolet era grandíós. El públic hi acudia nombrosíssim i sumament confiat, car les experiències fetes havien demostrat que Virolet era un veritable savi.

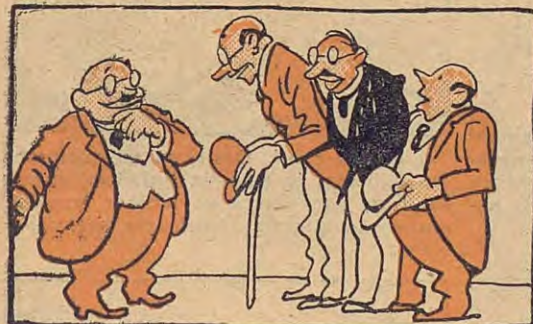
Un dia s'hi presentà un senyor. Virolet no hi era, mes el secretari el va fer entrar preguntant-li què volia. «Ja veurà—féu el visitant,—jo no sóc mestre ni sé gran cosa, però tinc un col·legi i, acostant-se ara l'època dels exàmens, em convidria demostrar al públic que fins els alumnes més petits posseeixen la ciència més enlairada».

El secretari somrigué i exclamà: «No parli més. Torni demà i li donaré la solució». I, en efecte, a l'endemà pogué mostrar al nou client l'aparell enginyós inventat per ell. «Veu—li digué,—col·loca vostè aquí un noi grandassot d'aquells que ja han enllestit el batxillerat i, després de caracteritzar-lo...

...amb una perruca i unes sabates adequades, ja pot presentar-lo al públic el dia dels exàmens i fer-lo explicar com un home... que ningú no coneixerà res... Jo li asseguro que el seu aspecte serà el d'un noi de tres o quatre anys; no pas de més!»

Un parell de dies després i atrets per la fama mundial de l'Institut, s'hi presentaren uns quants mestres titulars. Com que Virolet tampoc era a casa, aquells senyors explicaren el cas al secretari. Volien trobar la manera de mostrar al públic que el mestre que no és mestre, és un farsant. Després d'haver-los escoltat, el secretari digué: «Tornin demà i els hi donaré la solució». I en veure's sol,

exclamà: «Aquesta és la meua! Ara demostraré que si Virolet és savi, jo ho sóc encara més que ell. Recordo la consulta que ahir em va fer aque!! mestre que no és mestre i... calla! ja tinc la solució».

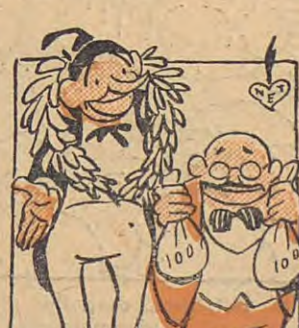
En presentar-se l'endemà la comissió de mestres titulars, el secretari els digué: «Per aconseguir el seu propòsit, tan sols cal que facin una cosa. Un de vostès procura concórrer a l'acte solemne dels exàmens en el col·legi d'aquell senyor i així que vegin un noi explicant-se dalt d'un tamboret, crida «foc!». Després ja em diran el resultat».

Efectivament. En començar, un noiet prodigi, enfilat damunt un tamboret, l'espertarrant disertació, un dels mestres, que estava entre el públic, cridà amb gran força: «Foc!». La confusió que aquest crit originà, fou grandiosa.

Mes, així i tot, tothom pogué admirar l'enginyosa trampa de què es valia aquell mestre... de per riure, per simular que els seus deixebles més avençats eren noiets petits.

El nou i esclatant èxit que guanyà el meravellós Institut Virolet per aquesta petita trapelleria del secretari, fou encara més gran que el que havia aconseguit en les anteriors vegades.

VAL MÉS ENGINY QUE FORÇA

(per Apa)

Un caminant fa via tranquil·lament. Com que el fred apreta que és... un disgust, porta la capa posada, i per res del món voldria treure-se-la.

El Sol i la Tramontana, que estan tafanejant darrera els núvols, s'adonen del vianant i de la seva resolució i els hi entra un desig d'aconseguir...

...que es tregui la capa. I entre els dos neix una aposta: es juguen quin tindrà més força per fer desabrigar l'home. La Tramontana comença a bufar...

...a bufar de valent. El caminant, carregat de paciència, exclamà: «Vet·ací que aquests bufaruts són molt molestos. Lliguem-se el barret i refermem la capa».

La Tramontana apreta desesperadament. El seu vent formidable arrenca teules i pedres i fins arbres d'arrels potents. L'home segueix, impertèrrit...

...el seu camí. Desitjosa de guanyar la juguesca, la trapella bufadora apreta tant, que aixeca en la mar onades immenses que fan naufragar els vaixells.

No pot, però, despullar l'home de la seva capa. I, vivament disgustada, diu al Sol: «No puc més. Veïam si tu, que rius, ets més sortós que jo».

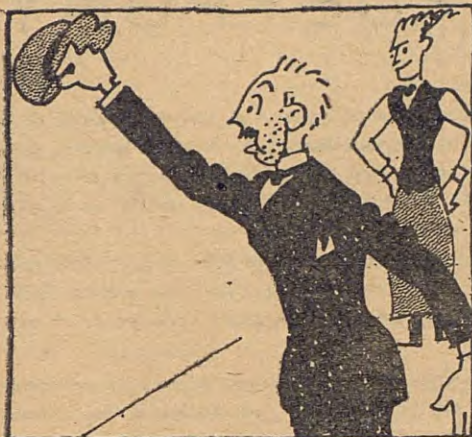
El Sol respon tranquil·lament: «Deixa-m'ho per mi». I, apartant els núvols que li tapaven la vista, s'aboca i engega a la terra els seus raigs xardorosos.

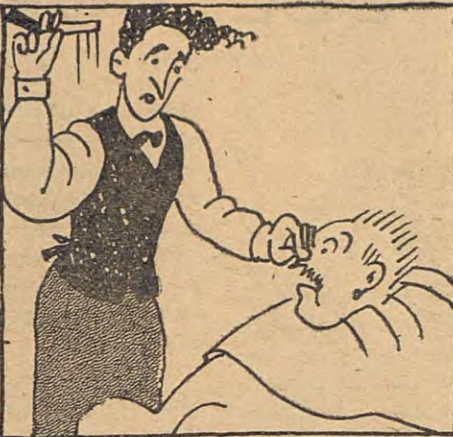
I pica tant, el Sol, que l'home, no poguent resistir tanta calor, es treu ell mateix la capa. I la Tramontana pogué constatar que «val més enginy que força».

UN HOME SENSE VOLUNTAT

(per Passarelli)

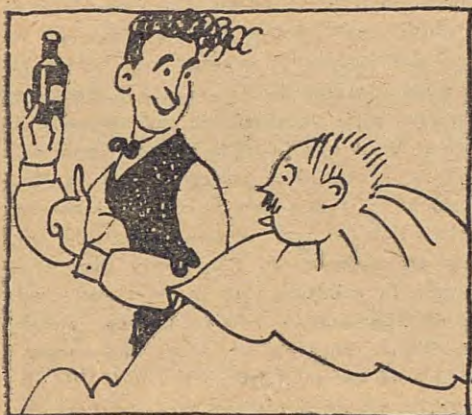
—Entra a càl barbè un senyò
dels que mai tenen un «no».

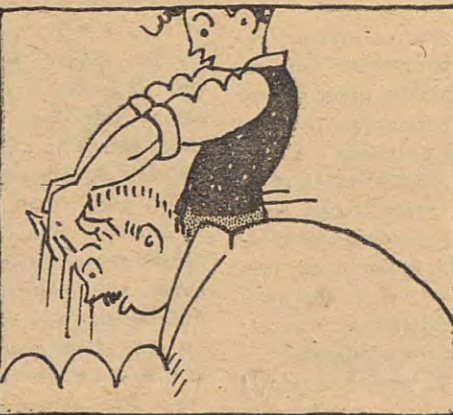
—El senyò es voldrà afaitar?
—Està clar!

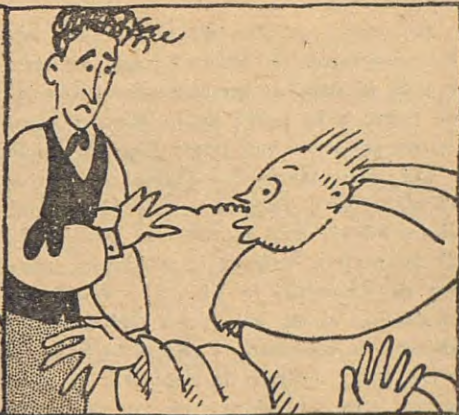
—Vol que li faci «xampú»?
—De segü!

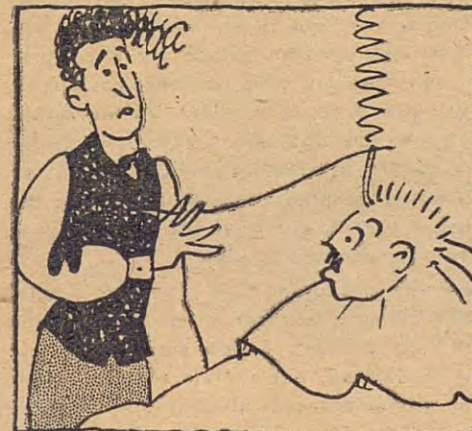
—Posarem un xic d'ungüent?
—Amen!

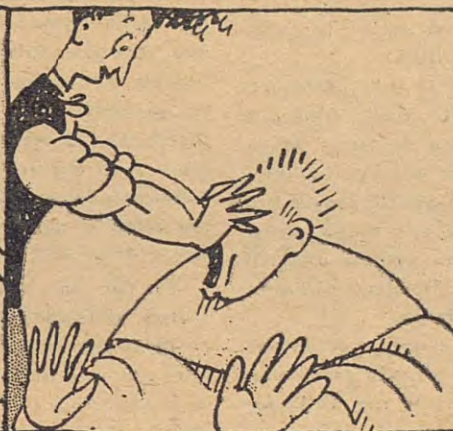
—La pinta espessa, passem-l'hi?
—Com li sembli.

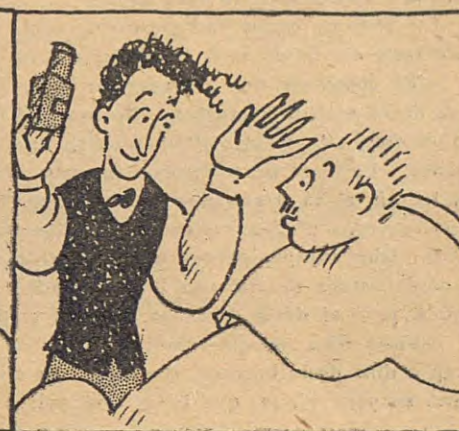
—I el bigoti, l'arriquem?
—Fem!

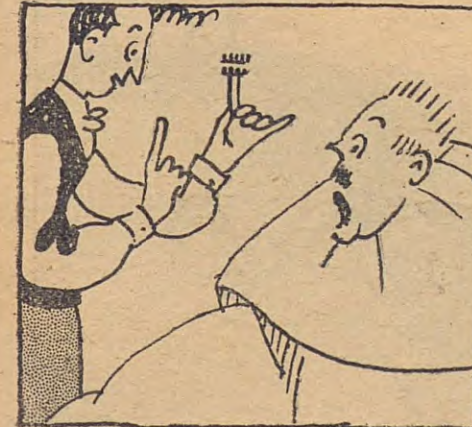
—Ara el cap li arriquem.
—Ja em va bé!

—Que voldria una fricció?
—Per què no?

Sols falta un xic de pomada.
—Ja m'agrada.

—Vol quedar-se una Gillette?
—Fet!

—Vegj, aquí té la factura.
—Reina purall!

«Sanyort Jues:
Ma suicido como ves.
El barbero
ha sido el que me ha mortero».

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

CAPITOL IV

EL RAPTE DE LA GUIDO

—Jo vivia, minyó, tranquil amb la Griva, en unes barriques de la barriada de Sans... Fa d'això que vaig a contar-te, la friolera de vuit anys. La Griva, que sempre ha sigut traçada pel viure, s'havia enginyat un negociet que anava bastant bé: comprava un conill, un colom i una ampolla de vi i ho rifava pels mercats, amb cartes que venia a deu cèntims. De cada joc, la Griva es quedava una carta, que era la que treia, i tot restava a casa... Ai, el tip de conills, i coloms, i ampolles de moscatell que vàreig fer-me aquells anys!

»Un dia... Ja t'he dit que d'això feia ara vuit anys justos...—refermà en Rentxu, com desitjós de què en Gim es gravés la data al pensament—estava jo picant unes puntes de tabac a la porta de la barraca, quan va presentar-se'm un senyor molt ben posat i que feia bona patxoca.

»Té... Un aspirant a regidor que ve a comprar-te el vot—vàreig dir-me, perquè ens trobàvem pels volts d'unes eleccions.—Però, no; veuràs què volia... Estic cruixit, minyó... Si tu mateix volguessis donar-me aquella ampolla de preses de xocolata, la blanca... Veus? Es anís... Ja en pots beure, ja, si en vols... La Griva i jo hem provat tots els anissos de Barcelona i cap té la finor i el cos d'aquest».

En Gim, malgrat la repugnància que li inspirava aquell home, comprengué que en aquell instant devia aprofitar la seva covardia reveladora. Quins misteris li contaria de la Guido? Tenia fam de conèixe'ls!

En Rentxu begué fadigament, amb un esforç instintiu s'eixugà els llavis amb la mànega, i continuà:

—Va començar per posar-me un duro a la mà... Allavors, els duros eren més grossos... No, no vull dir això... Sinó que d'un duro se'n treia molt més partit que no pas ara... M'entens?... Es clar: un home que comença per posar-te un duro a la mà et té desseguida el cor robat. I aquell senyor era un senyoràs d'«Ensancha» de per amunt, dels d'upa, saps?

En Gim s'impacientava quelcom, amb la vèrbola d'aquell home frondós de paraula i malgastador d'imatges pintoresques, però el desig de saber coses el contenia.

—Vostè dirà, senyor—vàreig dir-li. I el senyor, portant-me cap a dins de la barraca, em contà que ell s'havia casat amb una senyora vídua, que tenia una noieta a la que volia fer

pubilla de tots els seus béns, ja que el senyor, segons sembla, no hi duia al matrimoni més que les seves gràcies personals. Tot plegat, volia que la noieta desaparegués, a la fi de què, si tenia fills, aquests no fossin perjudicats en la part d'herència... M'entens?

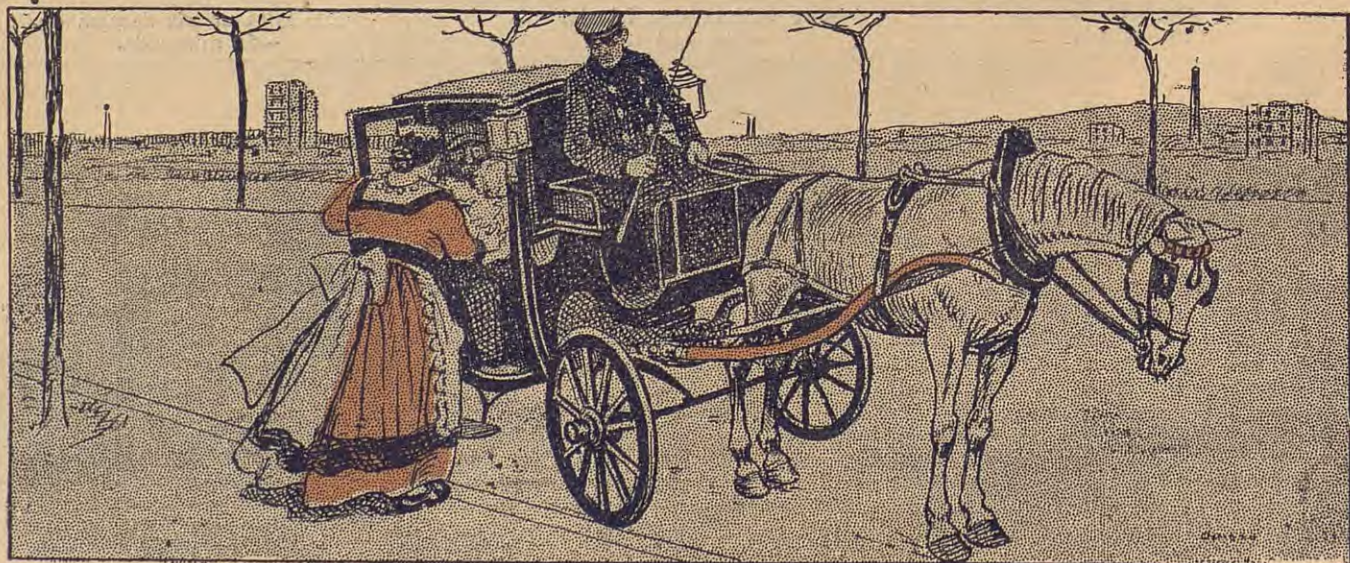
No ho entenia gaire en Gim però va fer que sí, i fins procurava retenir en la memòria els detalls que anava escoltant. En Rentxu va tornar a fer beguda i, aixemorat el gargamelló, afegí:

—Jo tenia molta necessitat de diners, però això de robar criatures, com els saginers d'abans, no anava a l'hora amb la meua mandra. Jo sempre m'he dit: «Menjar poc i pair bé. Embolics amb la justícia no en vull, si pot ésser. Prens un llonguet i et cobren un pa de crostons. Ca, barret!» Però el senyor m'ho va pintar molt fàcil... La dida seca—ell no en deia dida ni seca, sinó «nurse» o «nursa», que no ho vàreig entendre mai prou clarament—era russa. Encara em sembla que l'estic veient: alta, planxada de cos, vermella de cara, amb una afició al Valls que jo m'hi fonia. «I com beu aquesta donal!»—deia jo. I ella reia, assegurant que a Rússia el beuen molt més fort... I què han de beure! Doncs bé; la dida russa ja estava d'acord amb el senyor. Sortiria una tarda a passeig cap els defores. Jo l'esperaria dins d'un cotxe, ella m'entregaria la criatura i jo ja no tindria més mals-de-cap que els de disfressar-la i fer-ne el que volgués. La dida diria que li havien pres en un indret ben oposat i el senyor ja s'arranjaria al seu gust les coses...

En Gim sentia que les sangs li bullien dins del cos. Era possible que al món hi hagués tan mala gent?

—Com que el senyor pagava bé... Deu bitllets de vint duros va donar-me... Una fortuna que no em va fer profit, perquè vàreig enredar-me amb un amic gitano per a comprar burrets «morunos» i el gitano me'ls va fer fonediços encara no sé com... Per mi que se'ls va menjar! Vàrem convenir-ho tot i la cosa va anar com una seda. La Guido va cridar molt, però qui en fa cas del plor de les criatures? Aviat va conformar-se amb el nostre tarannà i desseguit li vàrem donar ofici: el de demanar caritat, que si se sap explotar amb traça, dona molt i tens pa per tota la vida...

En Gim sentia que una glopada de bilis li serrava la gola, i unes tentacions invencibles d'escanyar a aquell mal home el feien estremir de tant en tant. D'una empenta, rebatejant altre cop per terra a en Rentxu, que s'havia redreçat, quan se li ocorregué cercar més aclariments al rapte...

—I vós no sabeu qui era la família de la Guidó, no vau preguntar noms?...

—Sí...—respongué vacil·lant en Rentxu.—Ho sé. I un dia que, apretat per la necessitat, vau intentar veure el senyor, tantost que em fa agafar... El fart no es recorda mai del dejú... Un altre dia vau intentar veure a la senyora. Una mare és una mare i a ben segur que ella m'agairia que li tornés la filla desapareguda... Però la senyora que em va rebre, s'escandalitzà dient que jo volia «timar-la», que ella no havia tingut mai cap filla i també va anar de poc com no em tanquen a la garjola... No hi tornaré pas a aquella casa... Mala negada!

—Però, on vivien?—interrogà, sense espera, en Gim, vivament interessat.

Al passeig de Gràcia... Una casa vella que ara ja no hi és. La varen vendre i l'amo nou la va tirar a terra i en el seu lloc n'hi ha pujat una, que un no gosaria a entrar-hi de tan lluenta que és... Sembla que tot hi rellisqui... Fins la mirada.

—I el senyor no l'heu vist mai més, mai més?

—Prou. Però, qui se li acostà, si sempre va en automòbil i amb més servei que una fonda de rics?

En Gim tingué una idea... Ah, si ell pogués fer-se amic d'en Rentxu! En Rentxu, era més que un mal home, un gandul i un egoista. Per tal de no fer res, en Rentxu era capaç de tornar-se persona de bé. La cosa fóra que no li manquessin pa ni anís... La Griva... La Griva potser fóra més difícil de domar.

El minyó no tenia encara el cervell prou ferm per resoldre respecte a tots aquests punts, però un secret instint li deia que fent-se amic d'en Rentxu i la Griva li fóra més fàcil vetllar per la Guidó. Només tenia un dubte. Fora ell d'aquella casa, passat el capolament d'en Rentxu, no es fondria aquella amistat feta per força?

Ja anava a deixar a en Rentxu, quan aquest li digué:

—I tu, marrec, que sembla que t'agrada la Guidó, per què no et quedes a casa?

No va entendre en Gim tot l'alcanç de la pregunta, però les paraules aquelles li foren com una música d'àngels.

—Jo sóc molt amic de la llibertat...

—Això rail Aquí la llibertat ens agrada a tots.

—Demés, la Guidó hauria de deixar «l'ofici», que dieu vós...

En Rentxu va gratar-se el cap.

—Es que ella és la que porta la casa...—insinuà.

—Jo treballaré per ella!—féu amb una gran dignitat en Gim, com si s'hagués tractat d'un home fet i dit.

En Rentxu va tornar-se a gratar el cap.

—I tu amb què contes? Només amb el negoci del paper brut?

—Sí

—Dóna molt poc el paper per a mantenir a quatre gal·fardeus. Per què no proves de desllorigar-te un braç i demanar almoïna? Jo hi tinc una gran fe...

En Gim sentí altre cop la virior de les sangs revoltades.

—Mireu; jo no tinc casa... Si em voleu, treballaré a la fàbrica, al taller, allà on sia, sempre que sia honrat el treball, i la Guidó pot també treballar a la fàbrica, però demanar caritat, mai!

—A la fàbrica! A la fàbrica! Què us daran a la fàbrica?... Calla, que sento pujar a la Griva i a la Guidó i els demanaré consell... No els diguis que m'has pegat... La Griva em perdria una bona part del seu afecte. Potser elles hi vegin més clar que nosaltres.

No s'enganyava en Rentxu. La Griva i la Guidó estaven de tornada; la Griva un poc esverada del que hagués pogut passar, car encara que mal ànima, no era gaire amiga de les violències.

En entrar, la Guidó llençà un crit de sorpresa en veure a en Gim, i la Griva un crit d'esglai... Com era que el minyó estava allí, dret i sà, i en Rentxu, embotornat, arrupit en una cadira, encara que fes el cor fort?

En Rentxu va prendre la paraula:

—Noia... Aquest minyó val més del que em pensava i m'hi he fet amic. I diu que vol ésser de casa... Tu ens ajudaràs a veure si ens entenem.

La Griva no se'n sabia avenir. —El meu ha begut,—va dir-se.

—Ja us explicareu...

—Veuràs. En... Com te dius, minyó?

—Gim!—va donar-se pressa a dir la Guidó, enrojolant-se.

—Ah! Ja li saps el nom? Aquestes mocoses d'ara saben desseguida més que els vells!... En Gim, doncs, s'interessa per la Guidó... Per què no els hem de tenir a tots dos, sempre que treballin i «ens» guanyin el pa, com «mana la llei de Déu?»

En Gim, a despit de les circumstàncies, es clavà a riure. La Griva també. Comprenia ja al seu home. —No, no ha begut el meu home. Al contrari, ha posat enteniment!—va pensar.

—I qui ens assegura que aquest minyó voldrà treballar i fer bonat?

Aquí, en Gim intervingué:

—Griva; en Rentxu ha plantejat malament la qüestió. Jo sé l'història de la Guidó i...

La Griva s'estremí.

—I qui t'ha contat tant?—féu amb aire amenaçador, i, guaitant al seu marit, afegí, per si mateixa:—Sí, sí, el meu home ha begut i ha xerrat... Si no fos que hagués tingut por... Però d'un minyó! Així i tot, fa cara d'haver rebut...

—No féu escarafalls ni ganyes, Griva. Sé la història i el cor em diu que jo trobaré a la mare de la Guidó i si ara no l'estima, li faré estimar per força!

—Tu? Vés, vés! Si no per què, et ventaria una plan-tofada!

La Griva havia aixecat el braç, però el retirà tot seguit amb un gemec de dolor. En Gim li havia agafat la munyeca i li havia retorçat.

En Rentxu, a despit del seu cruiximent, va posar-se a riure.

—Griva, no hi vulguis jocs amb aquest minyó... Té braó d'home! Val més que l'escoltem... Ell vol treballar i que la Guidó treballi, els dos a la fàbrica, per exemple. I viurien a casa... Jo els administraria el guany; tu conduiries la casa. I qui més feliços que ells!

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 89.—Francisco Candevila.

—Apa Pepet, vés a dormir a casa teva.

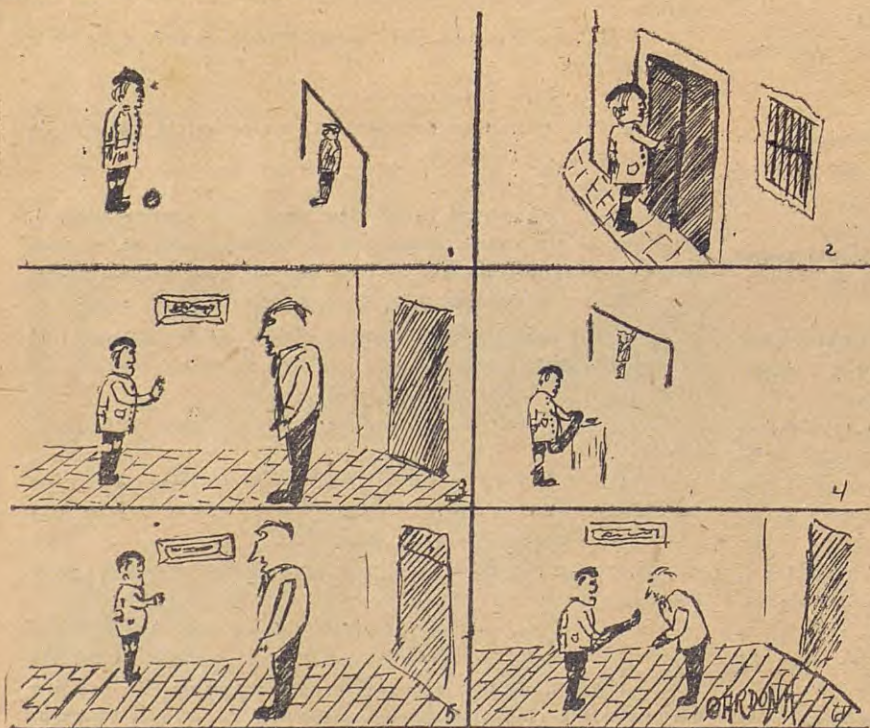
—Què ho deu fer? Tot gira-volta!...

—Ai Reina Santa! Ara ho trec tot, així si que m'atabala!

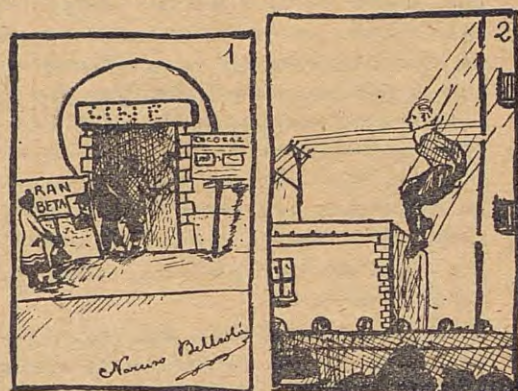
—Ai, ai! De la boca m'ha sortit un gos: Vols-t'hi jugar que el trapella del taverner m'he enganyat?

N.º 90.—J. M. Cardona.

I.—El noi s'en va a jugar a pilota... II.—Quan arriba a casa seva... III.—Son pare li diu que ell ha jugat a pilota, més ell diu que no; aleshores el pare li mira les sabates y li diu: portes les sabates empolsinades, senyal que hi has jugat; amb això, avui sense postres. IV.—Mes el noi té una pensada: acabat de jugar s'emporta una capsa de llustre i se les enllustra. V.—A l'arribar don pare li fa la mateixa pregunta, mes ell com que ho nega... VI.—...li mira les sabates i al veure-les tan netes es creu que no hi ha jugat, i diu: avui tindràs doble ració perquè has sigut obedient.

N.º 91.—Narcís Bellisóla.

En Josep una vegada va anar al cine i va quedar...

...embadalit contemplant un salt enorme fet per un dels artistes del film.

En sortir digué a un amic que ell també faria co que veié al cine...

Mentia obertament: En realitat, en Josep no es capaç ni de saltar un rec.

N.º 92.—R. Serra.

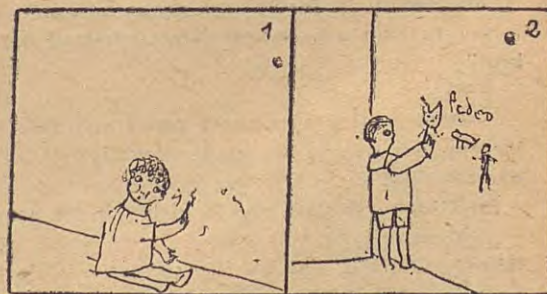

Els guerrers antics ho tenien molt bé amb les seves llargues llances: mata-ven al seu enemic, i al mateix temps...

ferien el cor de l'es-timada.

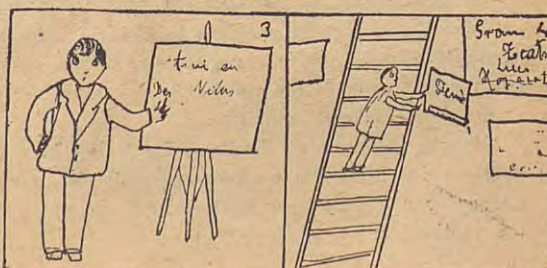
N.º 93.—Miret Miró.

Lo que rot l'afició

De menut, menut, que ja hi tenia afició.

Més grandet, la seva de-ria era posar cartells.

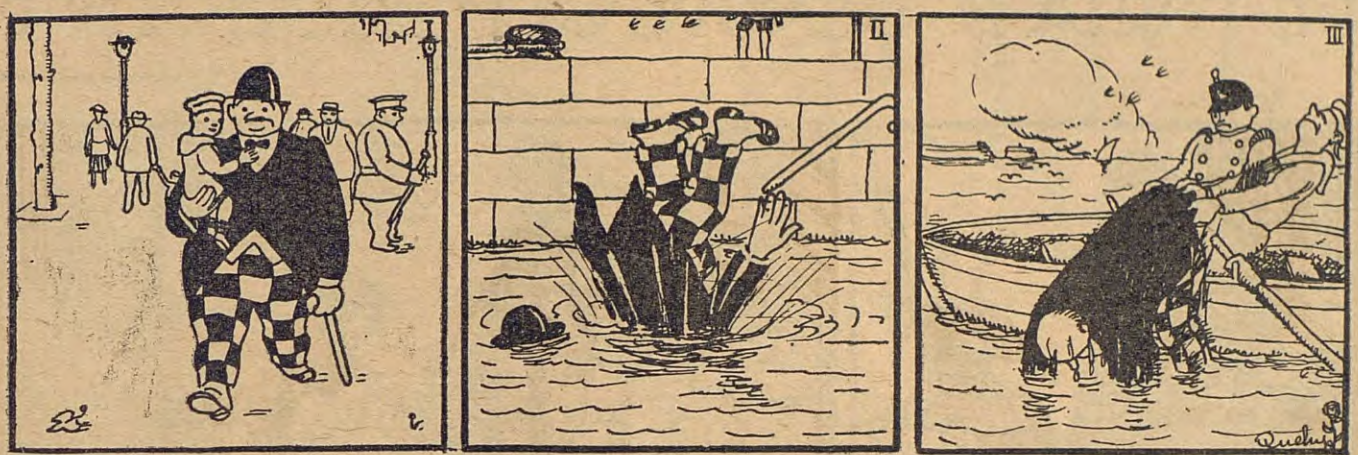

Després a estudi, era el primer en escriure noms.

Ja gran es mostrà la se-va vocació!

Rodolins incomplets

D. JOSEP SIRERA VA AL MOLL

Don Josep va cap el moll

Un moment de distracció

I el treuen del mullader

ENTRETENIMENT

FRASE FETA

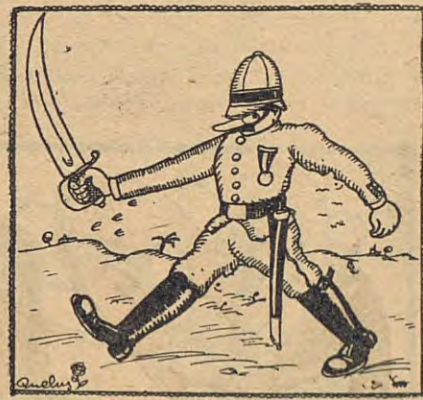
TRENCA-CLOQUES

Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT
Rodolins incomplets:
I. D. Josep i en Pere Prat — se'n van cap a Mòh-serrat. — II. Se's posa a ploure a desdí — i s'amaguen sota un pi. — III. I tornen a la ciutat — Amb el vestit tot mullat. Frase feta: Fer els ulls grossos
Entreteniment: Una cerona. Jorogliffe: Puntual.

Aquest policia està cercant a dos mi-nyons a l'objecte de donar un cop de sabre a cada un. Veïam si vosaltres els hi veureu la cara.

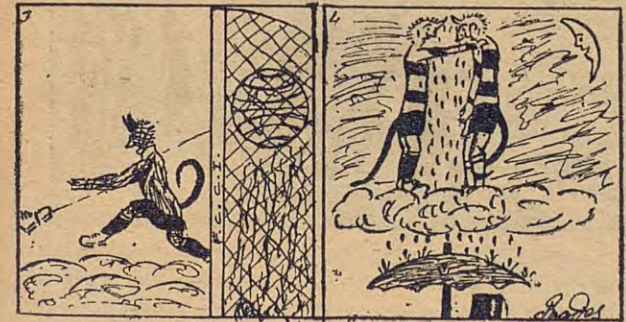
N.º 94.—Francesc Prades De que ve la rotació de la terra...

N.º 95.—Assumpció Puig

La rotació de la terra ve dels grans partits de futbol que es celebren al cel, essent els noms dels equips: Celestial Club Deportivo, Representatiu del Cel, y F. C. Cremat de L'Infern.

Quan el referee (S. Pere) fa alguna pifia, ja se sent xiula-des li pedres pel cap; d'aquí ve la pedregada que nosaltres sen-tim.

I amb un partit que dura tot un any, guanya el Cel per 1 a 0; D'aquí ve la calor, és clar, com que entra a l'infern.

I els dimonis, desesperats, plo-ren i les llagrimes cauen a la terra; D'aquí ve la pluja.

En Pepet se'n va content sense despedir la gent.

Al poble han arribat tothom queda parat.

—Sembla estrany [senyor Joanet que hagi vingut fent tant fred.

El senyor Joanet se'n va, i deixa el fill a vegetar.

HISTORIA · D · GENOVEVA · D · BRABANT

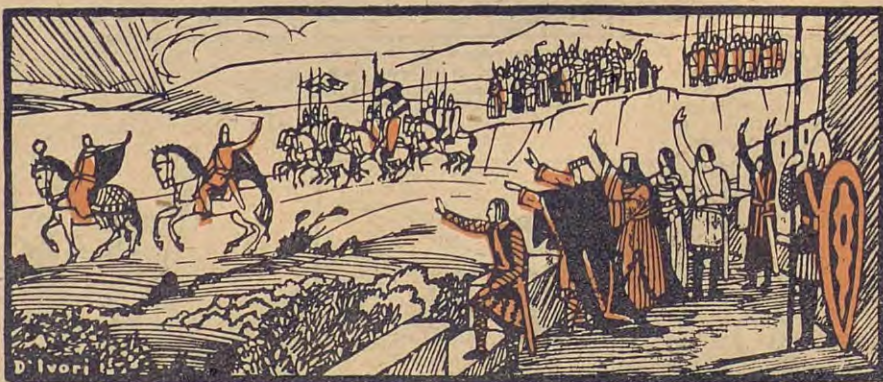
(per Joan d'Ivori)

Els nobles ducs de Brabant tenien una nena que es nomenava Genoveva. Déu volgué que aquesta fos exornada de les més excelses gràcies. Era bona i dolça, de noble cor i d'enteniment clar i serè. Si, com de costum en aquells temps, la duquesa es posava a filar, la nena s'asseia al seu costat i s'interessava en aprendre d'agafar el fus i de tòrcer els fils ben primets. Ja més grandeta, es complavia en ajudar al desvalgut i aconsortar el malalt. Sovintment se la veia en les més miserioses cabanes portant als pobres provisions i diners i, ço que és millor encara, els benifets de les seves paraules dolces i encoratjants.

El duc de Brabant guerrejà contra els enemics del país. La lluita fou tan aferrissada, que en una confusió espantosa s'arribà a un cos a cos desesperat. El bon duc anava a ésser occit per un enemic que brandejava, furient, una destral damunt la seva testa, a no ésser la oportuna intervenció d'un noble guerrer nomenat Sigfrid. No cal dir que el duc, vivament agraït, li mostrà sincera amistat i que, en acabar la lluita, se l'emportà a casa per tal de fer-lo conèixer a les seves esposa i filla. Fou tan forta la simpatia que lligà immediatament als dos joves, que al cap de poc, a demanda del noble cavaller...

...li era concedida la mà de la gentil i bona damisella de Brabant. I, pocs jorns després, els dos estimats s'uniren en matrimoni. Un bisbe els casà, predint a Genoveva que Déu li havia destinat una gran fortuna, encara que ben diversa de ço que els allí presents podien mai suposar. Malgrat que aquestes paraules feren la impressió que és de suposar, aviat tots se n'oblidaren per tal de preparar-se per la partença del novell matrimoni. I després de rebre, agenollats, la benedicció paternal, muntaren en fogosos corcers i, seguits d'una guarda d'honor, s'allunyaren vers el país on Sigfrid tenia el seu palau.

(Continuarà)